

Kapitola desátá Kráturův příběh

Harry se příštího rána vzbudil brzy, zabalen ve spacáku na podlaze v salonu. Mezi těžkými závěsy bylo vidět kousek nebe. Mělo chladnou výrazně inkoustovou barvu, něco mezi nocí a svítáním. Nebylo slyšet nic kromě pomalého hlubokého oddechování Rona a Hermiony. Harry pohlédl na temné obrysy ležící na zemi vedle něj. Ron se zachoval galantně a trval na tom, že Hermiona bude spát na polštářích z pohovky, takže její silueta byla výš než jeho. Ruku měla stočenou na zemi a prsty jen kousek od těch Ronových. Harry chvíli přemýšlel, jestli usnuli ruku v ruce. Ona představa v něm probudila podivnou osamělost.

Vzhlédl ke ztemnělému stropu na pavučinami pokrytý lustr. Před méně než čtyřiceti hodinami stál ozářen sluncem před vchodem do stanu a čekal na svatební hosty, aby je uvedl na místa. Jakoby mezitím uběhl celý život. Co se bude dít teď? Ležel na podlaze a myslel na horicruxy a na ten zoufale složitý úkol, jež mu Brumbál zanechal... Brumbál...

Smutek, který ho od Brumbálovy smrti ovládal, teď pociťoval jinak. Zdálo se, že obvinění, která slyšel od Muriel na svatbě, se zahnízdila v jeho mysli jako nemoc a nakazila vzpomínky na kouzelníka, kterého obdivoval. Mohl Brumbál dopustit, aby se takové věci staly? Byl snad jako Dudley ochotný přihlížet zanedbávání a týrání tak dlouho, dokud to nezahrnovalo jeho samotného? Mohl se otočit zády k sestře, jež byla uvězněna a zatajena?

Harry přemýšlel o Godrikově Dole, o hrobech, které Brumbál nikdy nezmínil. Myslel na záhadné předměty, zanechané bez vysvětlení v Brumbálově závěti, a v té tmě se jeho vztek ještě násobil. Proč mu Brumbál něco neřekl? Proč mu to nevysvětlil? Zajímal se Brumbál vůbec o Harryho? Nebo byl Harry pouhým nástrojem, jenž měl být leštěn a broušen, ale nikdy se mu nemělo důvěřovat a svěřovat?

Harry už nesnesl ležet s ničím jiným, než s hořkými myšlenkami na společnost. Potřeboval něco dělat, nějak se rozptýlit. Vyklouzl se spacího pytle, zvedl hůlku a vykradl se z místnosti. Na odpočívadle zašeptal: „*Lumos*,“ a ve světle hůlky začal stoupat do schodů.

Na druhém odpočívadle byla ložnice, ve které spal s Ronem když tu byli naposledy. Nahlédl do ní. Skříň stála s dveřmi otevřenými a povlečení na posteli bylo strženo. Harry si vzpomněl na převrhlou trollí nohu v přízemí. Někdo prohledával dům poté, co jej Řád opustil. Snape? Nebo možná Mundungus, který v tomhle domě hodně kradl předtím i poté, co Sirius zemřel? Harryho pohled zabloudil k portrétu, na němž občas býval Phineas Nigellus Black, Siriusův pra-pradědeček, ale ten byl prázdný. Zobrazoval pouze bahnitou krajinu. Phineas Nigellus očividně trávil noc v ředitelské pracovně v Bradavicích.

Harry pokračoval dál po schodech, až dorazil na nejvyšší odpočívadlo, z něhož vedly pouze dvoje dveře. Ty naproti němu nesly jmenovku s nápisem Sirius. Harry nikdy předtím do ložnice svého kmotra nevstoupil. Strčil do dveří, hůlku vysoko zdviženou, aby osvětlovala co největší prostor. Místnost byla prostorná a kdysi musela i hezky vypadat. Byla tam velká postel s dřevěným vyřezávaným čelem, vysoké okno zatemněné dlouhými sametovými závěsy a silně zaprášený lustr se zbytky svíček v držácích, na nichž tuhý vosk visel jako rampouchy. Obrázky na zdech a čelo postele pokrývala tlustá vrstva prachu. Mezi lustrem a vrškem objemné dřevěné skříně natáhli pavouci svou síť, a když Harry pokročil dál do místnosti, zaslechl cupitání vyrušené myši.

Mladý Sirius polepil stěny takovým množstvím plakátů a obrázků, že z původního stříbrošedého hedvábí na zdech bylo vidět pouze málo. Harry předpokládal, že Siriusovi rodiče nebyli schopni odstranit Stále Lepící Kouzlo, jenž obrázky na stěnách drželo, jelikož mu bylo jasné, že si vkusu svého nejstaršího syna příliš nevážili. Měl několik velkých nebelvírských vlajek se zašlými barvami šarlatové a zlaté, jen aby zdůraznil svou odlišnost od zbytku zmijozelské rodiny. Bylo tam mnoho obrázků mudlovských motorek a také (Harry musel obdivovat Siriusovu odvahu) pár plakátů mudlovských slečen v bikinách. Harry poznal, že jsou mudlové, protože na svých fotografiích zůstávaly úplně nehybné. Jejich vybledlé úsměvy a strnulé oči byly přimražené na papíře. Nápadně se tak lišily od jediné kouzelnické fotografie na stěně, která zobrazovala čtyři bradavické studenty stojící ruku v ruce a smějící se do fotoaparátu.

S pocitem radosti Harry poznal svého otce, jehož rozčuchané černé vlasy mu trčely z hlavy stejně jako Harrymu, a také on nosil brýle. Vedle něj stál nedbale elegantní Sirius. Jeho lehce domýšlivá tvář byla o tolik mladší a šťastnější, než jak ji Harry vídal za jeho života. Po Siriusově pravici stál Pettigrew, více než o hlavu menší, boubelatý s vodnatýma očima a radostí bez sebe, že může být členem té nejlepší party spolu

s Jamesem a Siriusem, tolik obdivovanými rebely. Po Jamesově levici stál Lupin, už tenkrát vyhlížel trochu ošuntěle, ale měl tentýž překvapený výraz radosti z toho, že ho má někdo rád a že někam patří. Nebo to možná bylo jen proto, že Harry už věděl, jak se věci mají a znal je z jiných fotek. Zkusil fotografii sundat ze zdi – koneckonců byla jeho, Sirius mu odkázal všechno –, ale nechtěla se pohnout. Sirius udělal vše proto, aby zabránil rodičům přezdobit mu pokoj.

Harry se rozhlédl po podlaze. Jak se teď nebe začalo zjasňovat, kužel světla odhalil kusy papírů, knihy a další malé věci rozházené na koberci. Siriusova ložnice byla očividně prohledána také, ačkoliv věci v ní byly posouzeny většinou, ne-li úplně, jako bezcenné. Několik knih bylo natolik hrubě protřeseno, že se oddělily od desek a jejich stránky ležely rozházeny na podlaze.

Harry se sklonil, zvedl několik papírů a prohlédl si je. Jeden poznal jako část starého vydání *Dějiny kouzel* od Batyldy Bagshotové a další patřil návodu na údržbu motocyklu. Třetí byl ručně psaný a zmuchlaný. Narovnal ho.

Drahý Tichošlápku,

děkuji, děkuji za dárek k Harryho narozeninám. Hned se stal jeho oblíbeným. Je mu teprve jeden rok a už poletuje kolem na dětském koštěti, vypadá tak spokojeně. Přiložila jsem ti fotku, aby ses mohl podívat. Vzlétne jen asi půl metru vysoko, ale už málem zabil kočku a rozbil jednu příšernou vázu, kterou mi Petunie poslala k Vánocům (na to si ale nestěžuji). Jamesovi to samozřejmě přišlo hrozně zábavné, prý z něj bude skvělý famfrpálový hráč, ale musíme dát stranou veškeré dekorace a nespustit z něj oči když vyrazí.

Měli jsme velmi klidnou oslavu u čaje, jen my a stará Batylda, která k nám byla vždy přívětivá a miluje Harryho. Mrzelo nás, že jsi nemohl přijít, ale Řád má přednost a Harry stejně ještě není dost starý na to, aby věděl že má narozeniny! James je trochu otrávený z toho, že je tu zavřený, nedává to moc najevo, ale já to vím – navíc Brumbál stále má jeho neviditelný plášť, takže nemůže ani na krátkou procházku. Kdybys nás mohl navštívit, hodně by ho to potěšilo. Červík tu byl minulý víkend. Vypadal trochu sklesle, ale to bylo asi kvůli McKinnonovým. Brečela jsem celou noc, když jsem to slyšela.

Batylda se tu často zastavuje, je to úchvatná stará dáma s těmi nejúžasnějšími historkami o Brumbálovi. Nejsm si jistá jestli by ho potěšilo, kdyby je slyšel! Nevím čemu všemu mám věřit, protože se zdá neuvěřitelné, že by Brumbál

Harrymu zdřevěněly všechny končetiny. Stál úplně nehybně, držel ten zázračný papír ve svých zkřehlých prstech, zatímco uvnitř mu tiché výbuchy vysílaly radost i stesk do žil, obojího stejně. Dokymácel se na postel a posadil se.

Znovu si dopis přečetl, ale nedozvěděl se z něj o nic víc než předtím, a nakonec už jen zíral na písmo samotné. Psala „g“ stejně tak jako on. Snažil se najít v dopise všechna a každé z nich bylo jako přátelské zamávání zpoza závěsu. Dopis byl úžasným pokladem, důkazem, že Lily Potterová žila, opravdu žila, že se její vřelá ruka kdysi pohybovala po tomto pergamenu a inkoustem tvořila tato písmena, tato slova, slova o něm, o Harrym, svém synovi.

Netrpělivě zahnal slzy v očích a znovu si dopis přečetl, tentokrát se zaměřením na obsah. Bylo to jako poslouchat vzdáleně známý hlas.

Měli kočku... Možná zemřela, jako jeho rodiče, v Godrikově Dole... Nebo utekla, když už jí neměl kdo krmit... Sirius mu koupil jeho první koště... Jeho rodiče znali Batyldu Bagshotovou. Seznámil je Brumbál? *Brumbál stále má jeho neviditelný plášť...* Něco se mu na tom nezdálo...

Harry zaváhal a přemýšlel o slovech své matky. Proč Brumbál vzal Jamesův neviditelný plášť? Harry si jasně vybavil, co mu ředitel řekl v minulých letech: „Nepotřebuji plášť, abych se zneviditelnil.“ Možná nějaký méně schopný člen Řádu potřeboval jeho pomoc a Brumbál mu ho měl jen předat. Harry pokračoval...

Červík tu byl... Červíček, ten zrádce, že vypadal sklesle? Věděl snad, že vidí Jamese a Lily naposledy naživu?

A nakonec opět Batylda, která vyprávěla o Brumbálovi neuvěřitelné historky. *Zdá se neuvěřitelné, že by Brumbál...*

Že by Brumbál co? Bylo spoustu věcí o Brumbálovi, které se mohly zdát neuvěřitelné. Například že jednou dostal nejhorší známku v testu z přeměňování nebo že se věnoval očarovávání koz jako Aberforth...

Harry si stoupl a prohlédl si podlahu. Možná, že zbytek dopisu bude někde tady. Hbitě sbíral papíry a ve své dychtivosti s nimi zacházel asi s takovou rozvahou, jako předchozí hledající. Otvíral zásuvky, protřepával knihy, ve stoje na židli rukou prohledával vršek skříně a plazil se pod postelí a křeslem.

S obličejem k zemi nakonec pod komodou zahlédl cosi, co vypadalo jako utržený kus pergamenu. Když

ho vytáhl ukázalo se, že je to větší část fotografie, o které Lily mluvila ve svém dopise. Malé, černovlasé dítě létalo se smíchem z obrázku a zpátky na maličkém koštěti, následováno párem nohou, které musely patřit Jamesovi. Harry si fotografii strčil do kapsy společně s dopisem od Lily a pokračoval v hledání druhého listu.

Po další čtvrt hodině byl však nucen usoudit, že zbytek matčina dopisu byl pryč. Mohl se za těch šestnáct let, před kterými byl napsán, prostě ztratit. Nebo si ho odnesl ten, kdo místnost prohledával? Harry si znovu přečetl první list a snažil se zjistit, kvůli čemu by ten druhý mohl být užitečný. Jeho košťátko by jen ztěžilo zajímalo Smrtijedy... Jedinou věcí, která mohla být cenná, se mu zdála možná informace ohledně Brumbála. *Zdá se neuvěřitelné, že by Brumbál... – co?*

„Harry? Harry? Harry!“

„Jsem tady!“ zavolal. „Co se stalo?“

Za dveřmi se ozval zvuk kroků a dovnitř vpadla Hermiona.

„Vzbudili jsme se a nevěděli, kde jsi!“ řekla zadýchaně. Otočila se a zavolala přes rameno: „Rone! Našla jsem ho!“

Ronův otrávený hlas se ozval o několik pater níže.

„Skvělé! Vzkaz mu, že je mizera!“

„Harry, nemůžeš jen tak zmizet, byli jsme vyděšení! Proč jsi sem nahoru vůbec chodil?“ Udiveně se rozhlédla po prohledané místnosti. „Co jsi tu dělal?“

„Hele, co jsem našel.“

Vytáhl matčin dopis. Hermiona si ho vzala a Harry jí pozoroval zatímco četla. Když se dostala na konec stránky, pohlédla na něj.

„Ach Harry...“

„A taky tohle.“

Podal jí roztrženou fotografii a Hermiona se nad děťátkem létajícím sem a tam na košťátku pousmála.

„Hledal jsem zbytek dopisu,“ řekl Harry, „ale není tu.“

Hermiona se letmo rozhlédla.

„Ten nepořádek jsi udělal ty, nebo tady už nějaký byl předtím?“

„Někdo to tu prohledal přede mnou,“ řekl Harry.

„Myslela jsem si to. Každá místnost, do které jsem nahlédla cestou nahoru, byla zpřeházená. Co myslíš, že hledali?“

„Jestli to byl Snape, tak informace o Řádu.“

„Myslela bych, že už měl všechno, co potřeboval. Chci říct, byl přece členem Řádu, ne?“

„No,“ řekl Harry, který chtěl svou teorii probrat, „a co třeba informace o Brumbálovi? Například druhou část toho dopisu. Víš kdo je ta Batylka, o které máma mluví?“

„Kdo?“

„Batylka Bagshotová, autorka...“

„*Dějiny kouzel*,“ dopověděla Hermiona se zájmem. „Takže tvoji rodiče ji znali? Byla úžasná v kouzelnické historii.“

„A stále žije,“ řekl Harry, „a bydlí v Godrikově Dole. Ronova teta Muriel o ní mluvila na svatbě. Zнала také Brumbálovu rodinu. Bylo by zajímavé si s ní promluvit, ne?“ V Hermionině úsměvu bylo na Harryho vkus trochu moc pochopení. Vzal si zpátky dopis i fotografii a vsunul je do váčku na krku, aby se na ní nemusel dívat a prozradit se.

„Já chápu, že bys s ní rád mluvil o své mámě a tátovi i o Brumbálovi,“ řekla Hermiona. „Ale to by nám v hledání horicruxů moc nepomohlo, že?“ Harry neodpověděl a tak pokračovala. „Harry, vím, že opravdu chceš jít do Godrikova Dolu, ale já mám strach. Děsí mě, jak lehce nás včera ti Smrtijedi našli. Jen mě to utvrzuje v tom, abychom se vyhnuli místu, kde jsou tví rodiče pohřbeni. Jsem si jistá, že čekají až se objevíš.“

„Nejde jen o to,“ řekl Harry bez toho, aby se na ní podíval, „Muriel mi na svatbě řekla něco o Brumbálovi. Chci znát pravdu...“

Vylíčil Hermioně všechno, co mu Muriel řekla. Když skončil, Hermiona řekla: „Samozřejmě, vím, že tě to rozčiluje Harry...“

„Nerozčiluje mě to,“ zalhal, „jen bych rád věděl, jestli je to pravda nebo ne...“

„Harry, opravdu myslíš, že se dozvíš pravdu od záludné staré ženy jako je Muriel nebo od Rity Holoubkové? Jak jim můžeš věřit? Brumbála jsi znal!“

„To jsem čekal,“ odsekl.

„Ale přece víš, kolik bylo pravdy na tom, když Rita psala o tobě! Doge má pravdu, jak můžeš nechat tyhle lidi pošpinit své vzpomínky na Brumbála?“

Odvrátil zrak a snažil se nezapudit vztek, který cítil. Bylo to tu zas: vyber si, čemu věříš. Chtěl znát pravdu. Proč byl každý rozhodnutý, že ji nemůže mít?

„Půjdeme dolů do kuchyně?“ navrhla Hermione po chvíli. „Najít něco k snídani?“

Neochotně souhlasil a šel za ní na odpočívadlo a kolem dalších dveří, které z něj vedly. Na dveřním náteru byly pod malým nápisem hluboké škrábance, kterých si předtím ve tmě nevšiml. Zastavil se na okraji schodiště, aby si nápis přečetl. Byl okázalý a úhledně napsaný. Takový, jaký by si mohl na dveře umístit třeba Percy Weasley.

*Nevstupovat bez
výslovného souhlasu
Reguluse Arcturuse Blacka*

Harry pocítil vlnu vzrušení, ale nebylo mu hned jasné proč. Znovu si nápis přečetl. Hermione už byla o poschodí níž.

„Hermiono,“ řekl sám překvapen klidem ve svém hlasu. „Vrať se zpátky nahoru.“

„Co se děje?“

„R. A. B. Myslím, že jsem ho našel.“

Bylo slyšet zalapání po dechu a Hermione přiběhla zpátky po schodech.

„V dopise od tvé mámy? Ale tam jsem neviděla...“

Harry zavrtěl hlavou a ukázal na Regulusův nápis. Přečetla si ho a pak Harrymu sevřela ruku tak silně, že sebou trhnul.

„Siriusův bratr?“ zašeptala.

„Byl Smrtijed,“ řekl Harry. „Sirius mi o něm vyprávěl. Přidal se k nim zmlada, potom se zalekl a pokusil se odejít – tak ho zabili.“

„To zapadá!“ vydechla Hermione. „Jestli byl Smrtijed, měl přístup k Voldemortovi. A jestli se mu potom rozjasnilo, chtěl by Voldemorta svrhnout!“

Pustila Harryho, nahnula se přes zábradlí a zakřičela: „Rone! RONE! Pojď rychle nahoru!“

Ron se objevil o minutu později, zadýchaný a s hůlkou připravenou.

„Co se děje? Jestli to jsou zase obři pavouci, nejdřív bych se nasnídal než...“

Zamračeně se podíval na nápis na Regulusových dveřích, na který Hermione tiše ukazovala.

„Cože? To byl Siriusův bratr, ne? Regulus Arcturus... Regulus... R. A. B.! Ten medailon – nemyslíte, že...?“

„To zjistíme,“ řekl Harry. Strčil do dveří. Byly zamčené. Hermione namířila hůlkou na kliku a pronesla: „*Alohomora*.“ Ozvalo se klapnutí a dveře se švihem otevřely.

Společně překročili práh a rozhlédli se. Regulusův pokoj byl o trochu menší než Siriusův, měl však stejnou atmosféru dávné vznešenosti. Zatímco Sirius dával najevo svou odlišnost od zbytku rodiny, Regulus se snažil o pravý opak. Zmijozelská zelená a stříbrná byly všude. Na povlečení, stěnách i oknech. Znak rodu Blacků byl i s jeho mottem „*TOUJOURS PUR*“ pečlivě namalován nad postelí. Pod ním visela sbírka zažloutlých novinových výstřižků splených dohromady v rozedrané koláži. Hermione přešla místnost, aby si je prohlédla.

„Jsou všechny o Voldemortovi,“ řekla. „Zdá se, že Regulus byl jeho obdivovatel pár let předtím, než se přidal ke Smrtijedům...“

Z příkrývek na posteli se zvedl obláček prachu, když se ke čtení ústřižků posadila. Harry si mezitím všiml další fotografie: z obrázku s úsměvem mával famfrpálový tým. Šel blíž a na jejich hrudích spatřil ozdobu hada. Zmijozel. Regulus byl lehce k nalezení. Seděl uprostřed první řady. Měl stejné černé vlasy a stejný, trochu povýšený výraz jako jeho bratr. Byl však menší, hubenější a poněkud méně pohledný než Sirius.

„Hrál Chytače,“ řekl Harry.

„Cože?“ zeptala se Hermione nepřítomně stále ponořená do článků o Voldemortovi.

„Sedí uprostřed první řady, tam sedí Chytač vždycky... To je jedno,“ uzavřel, když si uvědomil, že ho nikdo neposlouchá. Ron byl na kolenou a prohledával prostor pod skříní. Harry se porozhlédl po možných skrýších v pokoji a přistoupil k psacímu stolu. Opět to tu však někdo prohledal před nimi. Obsah zásuvek byl nedávno převrácen, prach rozvířen, ale nebylo tam nic hodnotného. Stará pera, zastaralé učebnice, které nesly známky nešetřného zacházení, nedávno rozbité lahvičky s inkoustem, jejichž lepkavá náplň pokrývala obsah zásuvky.

„Mám jednodušší způsob,“ řekla Hermione, když si Harry otřel prsty od inkoustu o své džíny. Pozvedla hůlku a zvolala: „*Accio medailon!*“

Nic se nestalo. Ron, který právě zkoumal záhyby na vybledlých záclonách, vypadal zklamaně.

„Takže je to tak? Není tady?“

„Ne, pořád tu může být, ale pod ochranou kouzel,“ odpověděla Hermiona. „Kouzel, která ho chrání před magickým přivoláním, víš.“

„Jako použil Voldemort na mísu v jeskyni,“ vzpomínal Harry, jak se mu nedařilo přivolat falešný medailon.

„Jak ho teda máme najít?“ zeptal se Ron.

„Ručně,“ řekla Hermiona.

„Dobrý nápad,“ řekl Ron s očima v sloup a vrátil se k prozkoumávání záclon.

Více než hodinu pročesávali každý centimetr pokoje, ale nakonec museli uznat, že tam medailon nebyl.

Slunce právě vyšlo. I přes špinavá okna na odpočívadle je oslňovalo.

„Přesto může být někde jinde v domě,“ řekla Hermiona povzbudivě, když scházeli zpět dolů. Zdálo se, že čím více byli Harry a Ron odrazováni, tím odhodlanější byla Hermiona.

„Ať už by se mu ho podařilo zničit nebo ne, chtěl by ho udržet z Voldemortova dosahu, ne? Pamatujete na všechny ty nepříjemnosti, se kterými jsme se museli vypořádat, když jsme tu byli naposledy? Ty hodiny, které na každého metaly blesky, a ty staré šaty, co se pokusily zaškrtnit Rona? Regulus je tam mohl nastražit, aby ochránil skříš s medailonem, ačkoliv jsme si to neuvědomovali když... když...“

Harry a Ron se na ni podívali. Stála s jednou nohou ve vzduchu a ve tváři měla ohromený výraz někoho, komu právě byla měněna paměť. I její oči se zdály nepřítomné.

„... když jsme tu byli,“ dokončila šeptem.

„Děje se něco?“ zeptal se Ron.

„Byl tam medailon.“

„Cože?“ řekli Harry a Ron dohromady.

„V té skřínce v salónu. Nikdo ho nemohl otevřít. A my... my...“

Harry se cítil, jakoby mu z hrudi do žaludku spadla cihla. Pamatoval si na to. Dokonce tu věc držel v ruce, když ji jeden druhému podávali, a zkoušeli ji otevřít. Skončila v pytli na odpadky, společně s tabatěrkou s Bradavičnatým práškem a s tou hrací skříňkou, která všechny uspávala...

„Krátura nám spoustu věcí zase šlohnul,“ řekl Harry. Byla to jediná šance, poslední slabá naděje, která jim zbyla. A on byl rozhodnut se jí držet, dokud bude moci.

„Měl celou skříš na tyhle věci v kamrlíku v kuchyni. Jdem.“

Seběhl schody po dvou, ostatní mu byli v patách. Když procházeli chodbou, dělali takový rámus, že vzbudili portrét Siriusovy matky.

„*Špíno! Šmejdi! Spodino!*“ ječela za nimi, zatímco seběhli dolů do kuchyně a zabouchli za sebou dveře. Harry se přehnal přes celou místnost, zarazil se u dveří do Kráturova kamrlíku a trhnutím je otevřel. Uvnitř bylo hnízdo ze starých špinavých přikrývek, ve kterých Krátura spával, ty už se ale netřpytily cetkami, které Krátura spasil. Zůstala tam pouze jediná věc – starý výtisk knihy *Vznešenost přírody: Genealogie čarodějů*. Harry nevěřil svým očím, popadl přikrývku a protřepal je. Vypadla z nich mrtvá krysa a ponuře se skutálela po podlaze. Ron záúpěl a hodil sebou na kuchyňskou židli. Hermiona zavřela oči.

„Ještě není po všem,“ řekl Harry a hlasitě zavolal: „*Kráturo!*“

Ozvalo se hlasité *prásk* a domácí skřítek, kterého Harry s neochotou zdědil po Siriusovi, se zničehonic objevil před prázdným a vyhaslým krbem. Byl drobný, vysoký asi jako půl člověka, bledá kůže na něm visela v záhybech a z netopýřích uší mu bohatě trčely bílé chlupy. Stále nosil ten špinavý hadr, jako když ho potkali poprvé, a pohrdavý pohled, který na Harryho vrhnul, svědčil o tom, že jeho postoj vůči změně majitele se nezměnil o nic víc než jeho oblečení.

„Pane,“ zaskřehotal Krátura žabím hlasem a hluboce se uklonil, přičemž si mumlal: „zpátky ve starém domě mé paní s tím krvežrádcem Weasleym a tou šmejdkou...“

„Zakazuji ti nazývat kohokoliv ‚krvežrádcem‘ nebo ‚šmejdkou,“ zavrčel Harry. Krátura by mu se svým rypákem místo nosu a krví podlitýma očima připadal jako vyloženě nemilovatelné stvoření, i kdyby nevyzradil Siriuse Voldemortovi.

„Mám pro tebe otázku,“ řekl Harry a srdce mu bylo poměrně rychle, když shlížel dolů na skřítku, „a přikazuji ti, abys na ní odpověděl pravdivě. Rozumíš?“

„Ano, pane,“ odpověděl Krátura a znovu se hluboce uklonil. Harry viděl, jak se mu neslyšně hýbají rty, nepochybně formující nadávky, které nesměl vyslovit.

„Před dvěma lety,“ opatrně začal Harry, kterému teď srdce silně bušilo do žeber, „byl nahoře v salonu velký zlatý medailon. Vyhodili jsme ho. Ukradl jsi ho zpátky?“

Chvilku bylo ticho, Krátura se napřimil a pohlédl Harrymu plně do tváře. Pak kývl: „Ano.“

„Kde je teď?“ zeptal se Harry vítězoslavně a Ron s Hermionou měli ve tváři radost.

Krátura zavřel oči, jakoby nesnesl vidět odezvu, kterou vyvolá jeho další slovo.

„Pryč.“

„Pryč?“ zopakoval Harry, zatímco ho euforie opouštěla. „Co tím myslíš, že je pryč?“

Skřítek se rozechvěl a zakymácel sebou.

„Kráturo,“ řekl Harry nelítostně, „přikazuji ti...“

„Mundungus Fletcher,“ zachroptěl Krátura, oči stále pevně zavřené. „Mundungus Fletcher to všechno ukradl! Obrázky slečny Belly a slečny Cissy, rukavice mojí paní, Řád Merlina první třídy, poháry s rodinným znakem a... a...“

Krátura zalupal po dechu. Jeho vpadlý hrudník se prudce zvedal a klesal, pak hbitě otevřel oči a vydal ze sebe hrůzostrašný jekot.

„*!a ten medailon, medailon pana Reguluse! Krátura selhal, Krátura neuposlechl rozkazy!*“

Harry instinktivně zareagoval. Jakmile se Krátura vrhnul pro pohrabáč stojící na roštu, skočil po skřítkovi a přimáčkkl ho k zemi. Hermionin výkřik splynul s Kráturovým, ale Harry zařval hlasitěji než oba dva.

„Kráturo, přikazuji ti zůstat v klidu!“

Cítil, že skřítek ztuhl a pustil ho. Krátura ležel rozplácly na studené kamenné podlaze a z pokleslých očí se mu řinuly slzy.

„Harry, nech ho být!“ zašeptala Hermiona.

„Aby se mohl zmlátit pohrabáčem?“ zasupěl Harry v kleče vedle skřítku. „Myslím, že ne. Tak. Kráturo, chci pravdu. Jak víš, že Mundungus Fletcher ukradl ten medailon?“

„Krátura ho viděl!“ vzdychal skřítek se slzami tekoucími přes jeho rypák do úst plných zašedlých zubů. „Krátura ho viděl vycházet z Kráturova kamrlíku s náručí plnou Kráturových pokladů. Krátura tomu podšitému zloději řekl, aby toho nechal, ale Mundungus Fletcher se zasmál a u-utekl...“

„O tom medailonu jsi řekl, že byl ‚pana Reguluse‘,“ ptal se dál Harry. „Proč? Odkud pocházel? Co s ním měl Regulus společného? Kráturo, posad' se a řekni mi všechno, co víš o tom medailonu a co s ním měl Regulus do činění!“

Skřítek se posadil, stočil se do klubka, svou smáčenou tvář sklonil mezi kolena a začal se houpat sem a tam. Když promluvil, jeho hlas byl přidušený, ale dost zřetelný v ozvěně tiché kuchyně.

„Pan Sirius utekl, díky za to, protože to byl zlý chlapec a zlomil mé paní srdce svým zločinným jednáním. Ale pan Regulus měl tu správnou úroveň. Byl si vědom sounáležitosti ke jménu rodu Blacků a důstojnosti své čisté krve. Roky mluvil o Temném pánovi, který se chystal vyvést kouzelníky z úkrytu, aby vládl mudlům a mudlorozeným... A když mu bylo šestnáct let, tak se pan Regulus k Temnému pánovi přidal. Tak hrdý, tak hrdý, tak šťastný sloužit...“

A jednoho dne, rok poté, co se k němu připojil, pan Regulus přišel dolů do kuchyně navštívit Kráturu. Pan Regulus měl Kráturu vždy rád. A pan Regulus řekl... řekl...“

Starý skřítek se začal houpat ještě rychleji.

„... řekl, že Temný pán potřebuje skřítku.“

„Voldemort potřeboval *skřítku*?“ zopakoval Harry a podíval se na Rona a Hermionu, kteří vypadali stejně zmateně, jako on sám.

„Ó ano,“ zasténal Krátura. „A pan Regulus nabídl Kráturu. Byla to čest, říkal pan Regulus, čest pro něj i pro Kráturu, který musí udělat všechno, co mu Temný pán přikáže... a pak při-přijít domů.“

Krátura se kolébal stále rychleji a vzlykavě oddechoval.

„Tak Krátura odešel k Temnému pánovi. Temný pán neřekl Kráturovi, co budou dělat, ale vzal Kráturu s sebou do jeskyně u moře. A za tou jeskyní byla sluj a v té sluji bylo velké černé jezero...“

Harrymu se zjezily chlupy na krku. Zdálo se mu, že Kráturov skřehotavý hlas k němu doléhá přes tu temnou vodu. Co se stalo dál viděl tak jasně, jako by byl u toho.

„...byla tam loďka...“

Samozřejmě, že tam byla loďka! Harry tu loďku znal, byla přízračně zelená a maličká, očarovaná tak, aby odvezla jednoho kouzelníka a jednu oběť na ostrůvek uprostřed. Tak takhle Voldemort odzkoušel ochranná kouzla okolo horicruxu. Vypůjčením postradatelného tvora, domácího skřítku...“

„Na ostrově byla mísa plná lektvaru. Tem-Temný pán přinutil Kráturu, aby ho vypil...“

Skřítek se otřásl od hlavy k patě.

„Krátura pil a přitom viděl příšerné věci... Kráturu to uvnitř páliło... Krátura volal pana Reguluse, aby ho zachránil, volal svou paní Blackovou, ale Temný pán se jen smál... Donutil Kráturu vypít všechno lektvar... Do prázdné mísy vhodil medailon... Naplnil jí dalším lektvarem...“

„A potom Temný pán odplul a Kráturu nechal na ostrůvku...“

Harry to živě viděl. Sledoval Voldemortovu bledou hadí tvář, jak mizela v temnotě, ty rudé oči bezcitně pozorující zlomeného skřítku, jehož smrt měla nastat během několika minut, hned jak podlehně té zoufalé žízni, kterou lektvar své oběti způsoboval... Ale tam Harry své představy opustil, protože nemohl přijít na to, jak Krátura unikl.

„Krátura potřeboval vodu, doplzil se na okraj ostrůvku a napil se z černého jezera... A ruce, mrtvé ruce se vynořily z vody a vláčely Kráturu pod hladinu...“

„Jak jsi se dostal pryč?“ zeptal se Harry a ani ho nepřekvapilo, že šeptal.

Krátura pozvedl svou nehezkou hlavu a velkýma, krví podlitýma očima na Harryho pohlédl.

„Pan Regulus poručil Kráturovi, aby se vrátil,“ řekl.

„Já vím – ale jak jsi unikl těm Inferům?“

Zdálo se, že Krátura nechápe.

„Pan Regulus poručil Kráturovi, aby se vrátil,“ zopakoval.

„Já vím, ale...“

„No, není to jasné, Harry?“ řekl Ron. „Přemístil se!“

„Ale ... v té jeskyni se nemůžeš přemístit,“ řekl Harry, „jinak by Brumbál...“

„Magie skřítků je jiná než magie kouzelníků, ne?“ řekl Ron. „Chci říct, můžou se přemísťovat z a do Bradavic, zatímco my ne.“

Nastalo ticho, když si to Harry snažil v hlavě uspořádat. Jak mohl Voldemort udělat takovou chybu? Ale zatímco o tom přemýšlel, Hermiona promluvila ledovým hlasem.

„No jistě, Voldemort hluboce podcenil schopnosti domácích skřítků... Nikdy by ho nenapadlo, že by mohli znát kouzla, která on nezná.“

„Domácímu skřítkovi je nejvyšším zákonem žádost jeho pána,“ zanotoval Krátura. „Krátura měl přijít domů, a tak Krátura domů přišel...“

„Takže jsi udělal to, co jsi udělat měl, že?“ řekla Hermiona vlídně. „Ty příkazy vůbec neporušuješ!“

Krátura zavrtěl hlavou a stále se rychle kýval.

„A co se stalo, když ses vrátil?“ zeptal se Harry. „Co ti Regulus řekl, když jsi mu pověděl, co se stalo?“

„Pan Regulus měl velký strach, velký strach,“ zakrálora Krátura. „Pan Regulus přikázal Kráturovi, aby zůstal schovaný a nevycházel z domu. A potom... Bylo to o něco později... Pan Regulus přišel jednou v noci za Kráturou do kamrlíku. A pan Regulus byl zvláštní, nebyl jako dřív, měl neklidnou mysl, Krátura to ví... A nařídil Kráturovi, aby ho vzal do jeskyně, do té jeskyně, kam Krátura odešel z Temným pánem...“

A tak vyrazili. Harry si je jasně představoval. Vystrašeného starého skřítku a hubeného, tmavého chytače, který tak připomínal Siriuse... Krátura věděl, jak otevřít tajný vchod do podzemní sluje, věděl, jak přivolat loďku. Tentokrát to byl jeho milovaný Regulus, s kým plul na ostrov s mísou jedu...

„A přinutil tě pít ten jed?“ řekl Harry znechuceně.

Ale Krátura zakroutil hlavou a vzlyknul. Hermiona si dala ruce před pusou: vypadalo to, že si něco uvědomila.

„P-pan Regulus vytáhl z kapsy medailon, stejný jako měl Temný pán,“ řekl Krátura se slzami stékajícími po obou stranách jeho rypákovitého nosu. „A řekl Kráturovi aby si ho vzal a, až bude mísa prázdná, aby medailony vyměnil...“

Kráturovy vzlyky teď provázelo sípání. Harry se musel silně soustředit, aby mu rozuměl.

„A nařídil – Kráturovi odejít – bez něj. A řekl Kráturovi – aby šel domů – a nikdy neřekl své paní – co udělal – a aby zničil – ten první medailon. A vypil – všechn lektvar – a Krátura vyměnil ty medailony – a viděl... jak byl pan Regulus... stažen pod vodu... a...“

„Ach Kráturo!“ nařikala plačící Hermiona. Klesla na kolena ke skřítkovi a pokusila se ho obejmout. Ten se okamžitě postavil a s viditelným odporem se od ní odtáhl.

„Ta šmejdka se Krátury dotkla, to nepřipustíš, co by tomu řekla jeho paní?“

„Říkal jsem ti, abys jí neřikal ‚šmejdko‘!“ zavrčel Harry, ale skřítek už se začal trestat. Padl na zem a bouchal čelem o podlahu.

„Zastav ho – zastav ho!“ křičela Hermiona. „Tak už vidíš jak je to zvrhlé, že musejí takhle poslouchat?“

„Kráturo – nech toho, nech toho!“ řval Harry.

Skřítek ležel na zemi, zhluboka oddechoval, třásl se a okolo nosu se mu leskl zelený hlen. Na bledém čele, kam se uhodil, se mu už tvořila modřina, oči měl opuchlé, slzavé a podlité krví. Harry nikdy neviděl nic tak žalostného.

„Takže jsi přinesl medailon domů,“ řekl neblomně, protože byl rozhodnutý dozvědět se celý

příběh. „A pokusil ses ho zničit?“

„Nic, co Krátura dělal, na tom nezanechalo stopy,“ zasténal skřítek. „Krátura zkoušel všechno, všechno co znal, ale nic, nic nezabralo... Tolik mocných kouzel na tom pouzdře, Krátura si byl jistý, že ke zničení je potřeba se dostat dovnitř, ale nešlo to otevřít... Krátura se potrestal, zkusil to znovu, potrestal se, zkusil to znovu. Krátura neuposlechl rozkazy, Krátura nemohl ten medailon zničit! A jeho paní propadla zármutku, protože pan Regulus zmizel a Krátura jí nemohl říci, co se stalo, ne, protože pan Regulus mu za-za-zakázal říci někomu z ro-ro-rodiny o tom, co se stalo v té je-jeskyni...“

Krátura začal vzlykat tak intenzivně, že už mu nebylo vůbec rozumět. Hermioně stékaly při pohledu na Kráturu slzy po tvářích, ale už se ho neodvážila dotknout. Dokonce i Ron, který Kráturu neměl příliš v lásce, vypadal ustaraně. Harry si znovu sedl na paty, snažil se přemýšlet a kroutil přitom hlavou.

„Nechápu tě, Kráturo,“ řekl nakonec. „Voldemort se tě snažil zabít, Regulus zemřel, aby Voldemorta svrhl a i přesto jsi s radostí Voldemortovi vydal Siriuse? S radostí jsi šel za Narcissou a Bellatrix a přes ně jsi předal Voldemortovi zprávu...“

„Harry, Krátura takhle nepřemýšlí,“ řekla Hermiona a otřela si oči rukou. „Je to otrok. Domácí skřítkové jsou zvyklí na špatné, dokonce surové zacházení. Co mu provedl Voldemort, se zase tak moc neodlišuje od běžných způsobů. Co pro skřítko, jako je Krátura, znamenají války kouzelníků? Je oddaný lidem, kteří jsou k němu milí a to paní Blacková být musela a Regulus určitě taky, proto jim ochotně sloužil a papouškoval jejich přesvědčení. Ví, co teď chceš říct,“ pokračovala, když Harry začal protestovat, „že Regulus změnil názor... Ale vypadá to, že to Kráturovi nevysvětlil, že? A asi vím proč. Krátura i Regulusova rodina byli nejvíc v bezpečí, když zůstávali věrní staré čistokrevné rodinné linii. Regulus se je všechny snažil chránit.“

„Sirius...“

„Sirius se ke Kráturovi choval příšerně, Harry, a netvař se tak, víš, že je to pravda. Krátura byl už tak dlouho sám, když se sem Sirius nastěhoval, a zřejmě toužil po troše náklonnosti. Jsem si jistá, že ‚slečna Cissy‘ a ‚slečna Bella‘ byly ke Kráturovi dokonale milé, když se objevil, proto jim prokázal laskavost a řekl jim všechno, co chtěly vědět. Vždycky jsem říkala, že kouzelníci zaplatí za své chování k domácím skřítkům. No, Voldemort zaplatil... a Sirius také.“

Harry se nezmohl na odpověď. Když viděl Kráturu ležícího a vzlykajícího na podlaze, vzpomněl si co mu Brumbál řekl pár hodin před Siriusovou smrtí: *Nemyslím, že Sirius někdy hleděl na Kráturu jako na bytost s city tak jemnými, jako jsou ty lidské...*

„Kráturo,“ řekl Harry po chvíli, „až se na to budeš cítit, ehm... posad' se, prosím.“

Trvalo několik minut, než se Krátura proškvtal do tichosti. Pak se zvedl zpátky do polohy vsedě a promnul si oči pěstmi, jako to dělají malé děti.

„Kráturo, chci tě o něco požádat,“ rozhodl se Harry. Pohledem požádal Hermionu o pomoc. Chtěl ten příkaz pronést laskavě, ale zároveň to nemohlo znít jakoby to příkaz nebyl. Nicméně to vypadalo, že změna jeho tónu mu získala její souhlas. Povzbudivě se usmála.

„Kráturo, chtěl bych, prosím, abys šel a našel Mundunguse Fletchera. Musíme zjistit, kde ten medailon ... kde medailon pana Reguluse je. Je to velmi důležité. Chceme dokončit to, co pan Regulus začal, chceme ... ehm ... zajistit, aby jeho oběť nebyla marná.“

Krátura spustil pěsti a vzhlédl k Harrymu.

„Najít Mundunguse Fletchera?“ zaskřehotal.

„A přivést ho sem, na Grimmauldovo náměstí,“ pokračoval Harry. „Myslíš, že bys to pro nás mohl udělat?“

Když Krátura přikývl a zvedl se, Harry náhle dostal nápad. Vyndal Hagridův váček a vytáhl z něj falešný horicrux, ten náhradní medailon, ve kterém Regulus nechal vzkaz pro Voldemorta.

„Kráturo, já, ehm, bych ti chtěl dát tohle,“ řekl a vtiskl medailon skřítkovi do ruky. „Patřilo to Regulusovi a jsem si jistý, že by chtěl abys to dostal jako symbol vděčnosti za to, co jsi...“

„Tos přehnal, kámo,“ řekl Ron, když skřítek pohlédl na medailon, zaskučel úlekem a nešťěstím a hodil sebou zpátky na podlahu.

Trvalo jim téměř půl hodiny než uklidnili Kráturu, který byl natolik zachvácen představou pojmout klenot rodiny Blacků za svůj vlastní, že byl slabý v kolenou a nemohl stát zpříma. Když byl konečně schopen odpotáčet se o několik kroků, všichni ho následovali do jeho kamrlíku, dívali se, jak bezpečně uložil medailon do špinavých příkrývek, a ujistili ho, že zatímco bude pryč, bude ochrana medailonu jejich prioritou. Krátura se pak dvakrát uklonil Harrymu a Ronovi, dokonce i směrem k Hermioně provedl směšnou malou křeč, jež mohla být pokusem o uctivý pozdrav, a pak se s obvyklým hlasitým *prásk* přemístil.

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh